

19 AUGUSTUS - DOOR BACA'S VALLEI

Als die in alles verdrukt worden, doch niet benauwd. 2 Corinthe 4:8

Gods kind wordt verdrukt van alle zijden, omdat hij aan elke kant, vanwaar hij verdrukt kan worden, een geestelijke zowel als een tijdelijke kant heeft; een zijde wat zijn ziel en een zijde wat zijn lichaam betreft, een zijde aangaande zijn bovennatuurlijk en een zijde aangaande zijn natuurlijk leven, een zijde wat zijn nieuwe mens en een zijde wat zijn oude mens betreft. En daar het noodzakelijk voor hem is het lijdend beeld van Christus gelijkvormig te worden, komen moeite en zorg van alle zijden op hem af om hem Christus gelijkvormig te maken. Zelfs worden zijn verdrukkingen vermeerderd in verhouding tot zijn genade, want hoe meer verdrukkingen er zijn, des te overvloediger zijn de vertroosting, en een overvloed van vertroosting is maar een overvloed van genade. Dus hoe meer genade, des te groter zal het lijden zijn, en hoe inniger hij het pad bewandelt, dat de Heere welbehagelijk is overeenkomstig Zijn wil en Woord, hoe meer hij zal gedoopt worden met de doop van smart en beproeving, waarmede Zijn dierbaar Hoofd tevoren is gedoopt geworden. „Doch niet benauwd”. De woorden „niet benauwd” betekenen letterlijk, dat wij niet opgesloten zijn in een nauwe, beperkte ruimte, waaraan een uitgang gemist wordt. Dit stemt overeen met een uitdrukking van de apostel in een andere plaats, waar hij zegt: „Welke u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoogt; maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat gij ze kunt verdragen”. En dit komt heel goed overeen met Davids woorden: „Gij hebt mijn ziel in benauwdheden gekend”. Hier is de benauwdheid van alle zijden. Maar hij voegt eraan toe: „En hebt mij niet overgegeven in de hand des vijands; Gij hebt mijn voeten doen staan in de ruimte”. Niet overgeleverd te zijn in de handen des vijands, wil zeggen: niet door God overgegeven ter doodslag aan de tegenstander. En de voeten doen staan in de ruimte, wil zeggen: een plaats verschaft, waarin ik mij kan bewegen; een plaats, die mij tot een ontkoming is van dood en verderf. Zo heeft de stervende christen een God ter toevlucht; een Zaligmaker, in Wiens armen hij zijn vermoeide ziel kan werpen; een gezegende Geest, Die van tijd tot tijd zijn twijfelingen en vrezen tegemoet komt en een dierbare belofte aan zijn belast gemoed toepast, Die hem geeft een berusten in en onderwerping aan de verdrukkende hand Gods, en Die de donkere vallei van de schaduw des doods, die hij betreden moet, verlicht door een liefelijke straal van Evangelielicht.

